

NO és
ÉN

DELPHINE DE VIGAN

DELPHINE DE VIGAN

NO és ÉN

DELPHINE DE VIGAN

NO és ÉN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Delphine de Vigan
A mű eredeti címe: No et moi

Fordította: Burján Monika

A művet eredetileg kiadta:
© 2007 by Editions JC Lattès

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 336 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor
Korrektorok: Korom Pál, Szécsényi Tibor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ionának és Arthurnak.

„– *Mondtam nektek,
a tengert néztem,
elbújtam a sziklák közt,
s a tengert néztem.*”

J. M. G. LE CLÉZIO: *Lullaby*

ERTIGNAC KISASSZONY, nem látom a nevét a kiselőadások listáján.

Marin tanár úr messziről néz rám, felvont szemöldökkel, két keze az asztalon. Nem számoltam a nagy hatótávolságú radarjával. Felfüggesztésben reménykedtem, erre rajtakapnak. Huszonöt szempár fordul felém, és várja a válaszomat. *Az agyat* mulasztáson érték. Axelle Vernoux és Léa Germain csendesesen kuncognak a tenyerük mögött, vagy tíz karkötő csendül össze kajánul a csuklójukon. Ha száz kilométerrel a föld alá süllyedhetnék, bele a litoszférába, az segítene rajtam valamit. Irtózom a kiselőadásoktól, irtózom attól, hogy az osztály előtt beszéljek, a lábam alatt szeizmikus hasadék nyílt, de semmi nem mozdul, semmi nem omlik össze, legjobb lenne, ha most itt azonnal elájulnék, mint akibe villám csapott, teljes kurta hosszomban elvágódnék, két oldalra billent Converse csukával, kitért karokkal, Marin tanár úr krétával felírná a táblára: itt nyugszik Lou Bertignac, az osztály legjobb tanulója, aszociális volt és néma.

- ...Most készültem feliratkozni.
- Nagyszerű. Mi a témája?
- A hajléktalanok.
- Ez így kissé általános, pontosítaná?

Lucas rám mosolyog. Hatalmas a szeme, akár bele is veszhetnék, eltűnhetnék benne, vagy hagyhatnám, hogy a csend elnyelje Marin tanár urat, és vele együtt az egész osztályt, felkaphatnám az Eastpak táskámat, és egyetlen szó nélkül kimehetnék, ahogy azt Lucas tudja csinálni, elnézést kérhetnék, és bevallhatnám, hogy halvány fogalmam sincs, csak úgy vaktában mondtam ezt, majd még gondolkodom, aztán óra után odamennék Marin tanár úrhoz, és elmagyarázom neki, hogy erre én képtelen vagyok, kiselőadást tartani az osztály előtt egész egyszerűen meghaladja az erőmet, sajnálom, ha kell, akár orvosi igazolást is hozok, hogy patológiusan alkalmatlan vagyok mindennemű kiselőadásra, peccséttel és miegyebekkel, fel lennék mentve alóla. Csakhogy Lucas engem néz, és látom, azt várja, másszak ki ebből, velem van, azt mondja magában, hogy egy olyan lány, mint én, nem teheti magát nevetségessé harminc diák előtt, a keze ökölbe szorul, nem sok híja van, hogy ne lendítse a magasba, mint ahogy a szurkolók biztatják a focistákat, de hirtelen súlyossá válik a csend, mintha templomban lennénk.

– Egy fiatal hajléktalan nő életútját fogom fölvezetni, vagyis... a történetét. Szóval, hogy... hogyan került az utcára.

A padsorokon moraj fut végig, sugdolóznak.

– Nagyszerű. Ez igazán szép téma. Minden évben egyre több a csavargó nő, és egyre fiatalabbak. Milyen forrást gondolt használni, Bertignac kisasszony?

Nincs vesztenivalóm. Vagy annyi, hogy azt már nem lehet egy, de még tíz kéz ujjain sem összeszámolni, ez már a végtelenül nagy körébe tartozik.

– A... a személyes vallomást. Interjú készíték egy fiatal hajléktalan nővel. Tegnap találkoztam vele, beleegyezett.

Áhítatos csend.

Marin tanár úr feljegyzí a nevemet meg a kiselőadásom címét a rózsaszín lapjára, december 10-ére írom be, így lesz ideje a kiegészítő kutatásokra, elsorol néhány általános elvet, egy óránál ne legyen hosszabb, világítsa meg a társadalmi-gazdasági háttérét is, hozzon példákat, a hangja elvész, Lucas kiengedi az öklét, átlátszó szárnya-im nőnek, a padok fölött repkedek, parányi porszem vagyok, láthatatlan részecske, könnyű vagyok, akár a sóhajtás. Megszólal a csengő. Marin tanár úr azt mondja, mehetünk, összepakolom a holmit, felveszem a kabátomat, odaszól nekem:

– Bertignac kisasszony, szeretnék még két szót váltani önnel.

A szünetnek lótték. Erről az oldaláról már ismerem, az ő személyes számolásában két szó ezekben mérődik. A többiek az időt húzva kullognak kifelé, szeretnék hallani, mit mond. A lábamat bámulva várok, a cipőfűzőm lóg, szokás szerint. Hogy lehet az, hogy 160-as IQ-val nem vagyok képes rendesen megkötni egy cipőfűzőt?

– Vigyázzon magára ezzel az interjúval! Nehogy valami veszélyes alakkal akadjon össze, talán jobb lenne, ha az édesapja vagy az édesanyja elkísérné.

– Ne aggódjék! Minden meg van szervezve.

Anya évek óta ki sem teszi a lábát otthonról, apa meg a fürdőszobában sír titokban. Ezt kellett volna neki mondanom.

És akkor Marin tanár úr végérvényesen kihúzott volna a listáról.

K

EDDENKÉNT VAGY PÉNTEKENKÉNT, amikor korábban végzek az iskolában, gyakran megyek ki az Austerlitz pályaudvarra. Azért megyek, hogy az induló vonatokat nézzem, az elérzékenyülés miatt megyek, nagyon szeretem látni, amikor az emberek elérzékenyülnek, ezért nem hagyom ki soha a focimeccseket a tévében, imádom, amikor összeölelkeznek a gólok után, magasba emelt karral futnak, aztán összekapaszkodnak, meg a *Legyen ön is milliomos*-t is szeretem, látni kell a lányokat, amikor helyesen válaszolnak, a kezüket a szájuk elé kapják, hátradöntik a fejüket, sikongatnak, meg minden, hatalmas könnyekkel a szemükben. A pályaudvarokon más a helyzet, ott az elérzékenyülést a tekintetekből, a gesztusokból, a mozdulatokból lehet kiolvasni, vannak szakító szerelmesek, hazainduló mamikák, bundás dámák, akik feltűrt gallérú férfiakat hagynak el, vagy fordítva, nézem ezeket az embereket, akik elmennek, nem tudni, hová, ahogy azt sem, miért és mennyi időre, az üvegen keresztül köszönnek el egymástól, egy kis intéssel, vagy kiáltozva próbálkoznak, holott úgysem hallják egymást. Ha az embernek szerencséje van, igazi elszakadásokat láthat, szóval lehet érezni, hogy ez sokáig fog tartani, vagy hosszúnak fog tűnni (ami egyre megy), ilyenkor nagyon mély a megindultság, mintha csak megsűrűsödne a levegő, mintha egyedül lennének, mintha senki nem lenne körülöttük.

Az érkező vonatoknál ugyanígy van, megállok a peron elején, és figyelem a várakozó embereket, a feszült, türelmetlen arcukat, a fűrésző tekintetüket, és ahogy hirtelen mosolyra húzódik az ajkuk, magasba lendül a karjuk, a kezük integetni kezd, előrébb lépnek, megölelik egymást, ezt szeretem a legjobban, ezeket az érzelem-megnyilvánulásokat.

Röviden tehát ezért voltam kinn az Austerlitz pályaudvaron. A 16.44-es clermont-ferrand-i vonatot vártam, az a kedvencem, mert mindenféle ember jön vele, fiatalok, öregek, kövérek, soványak, jól öltözöttek, lepukkantak, meg minden. Egyszer csak érzem, hogy valaki megütögeti a vállamat, de beletelt némi időbe, míg felfogtam, mert nagyon koncentráltam, s ilyenkor akár egy mamut is végigcaphathatna a tornacsukámon, azt sem tűnne fel. Megfordultam.

– Van egy cigid?

A lány khaki színű piszkos nadrágot viselt, egy könyökén lyukas régi dzsekit, egy Benetton sálát, olyat, amelyet anya őrizget a gardróbja mélyén ifjúkori emlék gyanánt.

– Nem, sajnálom, nem dohányzom. De van mentás rágóm, ha kér.

Elhúzta a száját, de aztán kinyújtotta a kezét, odaadtam neki az egész csomagot, a táskájába süllyesztette.

– Szia, No vagyok. És te?

– No?

– Igen.

– Én pedig Lou... Lou Bertignac. (A vezetéknevem általában megteszi a maga hatását, az emberek ugyanis azt gondolják, az énekes rokona vagyok, sőt, hogy talán a lánya; egyszer még az általánosban beadtam, hogy így van, na, persze utána kezdett komplikálttá válni a dolog, amikor részleteket kellett mesélnem, meg autogramot

kellett volna hoznom, meg minden, végül kénytelen voltam bevalani az igazságot.)

Nem látszott rajta, hogy meghatotta volna. Arra gondoltam, Bertignac biztosan nem az ő zenei stílusa. Odament egy férfihoz, aki állva olvasta az újságját tőlünk néhány méterre. A pasas sóhajtva az égre emelte a szemét, kivett a dobozból egy cigarettát, a lány rá se nézett, csak kikapta a kezéből, aztán visszajött hozzám.

– Már többször láttalak. Mit csinálsz itt?

– Figyelem az embereket.

– Vagy úgy. Felétek nincsenek emberek?

– De vannak. De az nem ugyanaz.

– Hány éves vagy?

– Tizenhárom.

– Nincs véletlenül két-három euród, tegnap este óta nem ettem.

Belekotortam a farmerom zsebébe, maradt még pár fémpénzem, meg sem néztem, mennyi, odaadtam. Megszámolta, mielőtt összehárta volna a tenyerét.

– Hányadikba jársz?

– Második gimibe.

– Ez nem a normális kor hozzá, ugye?

– Hát... nem. Két évvel előrébb vagyok.

– Az meg hogy lehet?

– Átugrottam pár osztályt.

– Ezt vágom, de hogy lehet, Lou, hogy átugrottál osztályokat?

Az volt a benyomásom, hogy furcsán beszél velem, azon morfondíroztam, nem csúfolódik-e, de az arca nagyon komolynak, ugyanakkor nagyon értetlennek is tűnt.

– Nem is tudom. Még óvodás koromban megtanultam olvasni, így nem mentem elsőbe, aztán kihagytam a negyediket is. Valójában

annyira unatkoztam, hogy egész nap csak a hajamat tekergettem meg huzigáltam, mire néhány hét múlva lett egy kopasz foltom. A harmadik foltnál átmentem a következő osztályba.

Én is nagyon szerettem volna kérdezni tőle, de túlságosan meg voltam illetődve, ő meg csak szívta a cigijét, és tetőtől talpig meg talptól tetőig méregetett, mintha valami olyat keresne rajtam, amit odaadhatnék neki. Csend telepedett közénk (de csak közénk, mert amúgy a hangosbeszélő műhangja a fülünkbe recsegett), ezért úgy éreztem, muszáj hozzátennem, hogy most már jobb a helyzet.

– Milyen téren, a hajadat vagy az unalmat illetően?

– Hát... mindkettőn.

Elnevette magát. Akkor megláttam, hogy az egyik foga hiányzik, és még a másodperc törtrészéig sem kellett gondolkoznom, máris eszembe jutott: egy kisőrlő.

Világéletemben kívülállónak éreztem magam, bárhol voltam is, mindig kilógtam a képből, a társalgásból, mintha más hullámhosszon lennék, mintha csak egyedül én hallanék meg hangokat vagy szavakat, amit a többiek nem észlelnek, és süket lennék azokra, amiket ők meg látszólag hallanak, mintha csak kívül esnék a kereten, egy hatalmas, láthatatlan üveg túloldalán lennék.

Tegnap viszont igenis ott voltam, vele, biztos vagyok benne, hogy akár egy kört is rajzolhattak volna körénk, egy kört, amiből nem lógtam ki, egy kört, ami körülölelt bennünket, és ami néhány percre megvédett minket a világtól.

Nem maradhattam tovább, apa várt, nem tudtam, hogyan köszönjek el tőle, magázzam-e vagy tegezzem, vagy hogy szólíthatom-e egyszerűen a keresztnévén, hiszen azt már ismertem. Úgy oldottam meg a problémát, hogy röviden odavetettem neki: „Viszlát!”

arra gondolva, ő nem az a fajta, aki az illemmel vagy a társadalmi életben betartandó egyéb haszontalanságokkal vacakolna. Megfordultam, hogy még egyszer intsek neki, ő csak állt, és nézte, ahogy távolodom, ez rossz érzést keltett bennem, mert elég volt látni a tekintetét, hogy mennyire üres, abból lehetett tudni, hogy senkije nincs, aki várná, nincs otthona, nincs számítógépe, talán egyetlen hely sincs, ahová mehetne.

Este a vacsoránál megkérdeztem anyát, hogy lehetnek már egészen fiatal lányok is az utcán, mire ő sóhajtott, és azt felelte, ilyen az élet: igazságtalan. Ez egyszer beértem ennyivel, holott az első válaszok többnyire kitérőek, ezt már régóta tudom.

Magam előtt láttam sápadt arcát, a soványságtól megnőtt szemét, a haja színét, rózsaszín sálját, három egymás fölé vett dzsekije alatt valami titkot gyanítottam, olyan titkot, ami túskeként fúródik a szívébe, olyan titkot, amit soha nem mondott el senkinek. Szerettem volna mellette lenni. Vele. Ahogy ott feküdtem az ágyamban, sajnáltam, hogy nem kérdeztem meg, hány éves, gyöttrődtem ez miatt. Annnyira fiatalnak látszott.

Ugyanakkor úgy tűnt, ő aztán tényleg ismeri az életet, vagy inkább valami olyat tud az életről, ami félelmetes.

LUCAS BEÜLT AZ UTOLSÓ SORBA, A HELYÉRE. Onnan, ahol én ülök, profilból látom vagány arcát. Látom kigombolt ingét, túlbő farmerjét, csupasz lábát a tornacipőben. Keresztbe font karral hátradől a székén, szemlélődő tartásban, mintha csak véletlenül csöppent volna ide, irányítási hiba vagy adminisztrációs tévedés folytán. Az asztal lába mellé rakott táskája üresnek tűnik. Ahogy titokban figyelem, eszembe jut a tanév első napja.

Senkit nem ismertem, és féltém. A terem végében telepedtem le, Marin tanár úr épp az adatlapokat osztotta ki, Lucas felém fordult, rám mosolygott. Akkor zöld adatlapok voltak. A színük minden évben változik, de a rovatok mindig ugyanazok, családnév, utónév, szülők foglalkozása, meg egy sereg egyéb kitöltendő, ami nem tartozik senkire. Mivel Lucas-nak nem volt tolla, kölcsönadtam neki egyet, amennyire tudtam, átnyújtottam a padsorok között.

– Muller úr, látom, remekül felkészült a tanévre. A felszerelését a strandon hagyta?

Lucas nem felelt. Egy pillantást vetett felém, én meg izgultam, mi lesz vele. De Marin tanár úr már az órarendeket kezdte kiosztani. Az adatlapomon ekkor értem a „testvérek” rubrikához, és betűkkel kiírtam, hogy nulla.

Egy mennyiség hiányát számmal kifejezni nem magától értetődő evidencia. Ezt a Tudományok enciklopédiájában olvastam. Egy objektum vagy egy szubjektum hiánya jobban kifejezhető a „nincs” (vagy a „nincs több”) szavakkal. A számok absztrakciók, a nulla sem a hiányt, sem a bánatot nem fejezi ki.

Felemeltem a fejem, és láttam, hogy Lucas engem néz, merthogy bal kézzel írok, kifordult csuklóval, mindig meglepi az embereket, hogy lehet ilyen komplikáltan tartani egy tollat. Olyan arccal nézett rám, mintha azon tűnődne, hogyan fajulhatott idáig egy ilyen kis dolog. Marin tanár úr névsort olvasott, majd elkezdte az első óráját. A figyelmes csendben arra gondoltam, Lucas Muller az a fajta ember, aki nem ijed meg az élettől. Továbbra is hátradőlve ült a székén, és nem jegyzetelt.

Ma már minden vezeték- és keresztnévet tudok az osztályban, ismerem a szokásokat, a vonzalmakat és a rivalizálásokat, tudom, milyen Léa Germain nevetése és Axelle suttogása, ismerem Lucas végtelen hosszú lábát, ahogy kilóg a pad mellé, Lucille villogó tolltartóját, Corinne hosszú hajfonatát, Gauthier szemüvegét. A néhány nappal az évnnyitó után készült fotón elől vagyok, ott, ahová a legkisebbeket állítják. Mögöttem, egészen fölém tornyosulva, Lucas áll, morcos ábrázattal. Ha feltesszük, hogy két ponton át lehet egy egyenest, de csak egyetlen egyenest húzni, egyszer majd megrajzolom azt, ami tőle felém, vagy tőlem felé halad.

NO A FÖLDÖN ÜL EGY OSZLOPNAK TÁMASZKODVA, a lába elé egy üres konzerves dobozt rakott, amibe már hullott néhány pénzdarab. Nem is néztem meg a kijelzőn a menetrendet, egyenesen a peronra mentem, oda, ahol a múltkor megszólított, határozott léptekkel megyek felé, már egészen közel vagyok, de hirtelen megrémülök, hátha nem is emlékszik rám.

– Szia!

– Nocsak, Lou Bertignac!

Gőgös hanghordozással mondta ezt, úgy, ahogy a kicsit sznob embereket szokták utánozni a kabaréjelenetekben vagy a reklámokban. Erre majdnem megfutamodtam, de már annyit gyakoroltam, hogy nem volt kedvem feladni.

– Arra gondoltam, megihatnánk egy forró csokit... vagy mást... Ha akarsz. Meghívlak.

Talpra szökken, felkapja a vászontáskáját, azt mormogja, ezeket sem hagyhatja itt, és az állával egy gurulós kisbőrönd meg két degeszre tömött nejlonszatyor felé bök, felveszem a szatyrokat, meg hagyva neki a bőröndöt, a hangja most nem tűnik olyan magabiztosnak, mint először. Büszke vagyok rá, hogy ezt megtettem, hogy én megyek elől, pedig majd meghalok a félelemtől, mi lesz, ha majd szemtől szemben leszek vele. A pénztárak közelében elmegyünk egy

nagy, sötét kabátot viselő férfi mellett, odaint Nónak, hátrafordulok, látom, hogy ő ugyanígy válaszol neki, fejének alig észrevehető, apró biccentésével, magyarázatképpen annyit mond, a pályaudvarokon sok a zсарu. Nem merek kérdezősködni, körülnézek, hátha kiszúrok még többet is, de nem látok semmit, gondolom, sok gyakorlat kell hozzá, hogy az ember felismerje őket. Amikor be akarok lépni a kávézóba, ami az indulásokat és érkezéseket jelző tábla mellett van, a vállamnál fogva visszahúz. Ide nem mehet be, ki van tiltva. Inkább kimenne az állomásról. Elmegyünk az újságos mellett, No tesz egy kis kitérőt, hogy üdvözlje a kasszánál álló nőt, akinek dús keblei, rúzsos szája és lángvörös haja van, ad Nónak egy Bountyt meg egy csomag kekszet, és No már jön is vissza hozzám. Átvágunk a körúton, és belépünk az egyik nagy kirakatos sörözőbe; ezek mind egyformák, épp csak annyi időm van, hogy elolvassam az előtetőre festett nevet: Relais d'Auvergne. Odabenn kolbász és káposzta szaga terjeng, a belső adatbázisomban azt keresem, milyen ételspecialitásnak is felel meg ez a szag, húsos káposzta, töltött káposzta, kelbimbó, fehérkáposzta, kerek a káposzta, csipkés a levele, nekem mindig kerülő úton kell mennem, mindig szét kell forgácsolnom magam, bosszantó, de ez erősebb nálam.

Leülünk, No az asztal alatt tartja a kezét. Én egy kólát rendelek, ő vodkát kér. A pincér pár másodpercig habozik, már-már megkérdezi tőle, hány éves, No azonban hihetetlen pimaszsággal állja a tekintetét, az van benne, hogy „*ne szarakodj velem, faszfej!*”, biztos vagyok benne, szinte leolvasható róla, akár egy feliratról, és aztán a fickó látja a lyukas dzsekijét, azt, amelyik legfölül van, és hogy milyen piszkos, azt mondja rendben, és sarkon fordul.

Gyakran meglátom, mi zajlik az emberek fejében, olyan ez, mint egy nyomkövetős játék, egy fekete fonál, amin elég végigcsúsztatni

az ujjadat, egy vékonyka szál, ami a Világ igazságához vezet, ahhoz, amire sosem derül fény. Apa egyszer azt mondta, hogy számára ez ijesztő, hogy nem szabad ezzel játszani, le kell tudni sütni a szemünket, hogy megőrizzük gyermeki tekintetünket. Csakhogy nekem nem sikerül becsuknom, mindig tágra van nyílva, és néha elta-
karom a kezemmel, hogy ne lássak.

A pincér visszajön, leteszi elénk a poharakat, No türelmetlen mozdulattal felkapja az övét. Ekkor látom meg, milyen fekete a keze, a körme tövig le van rágva, a csuklóján karmolásnyomok. Belesajdul a gyomrom.

Csendben iszogatunk, keresem, mit mondhatnék, de semmi öt-
letem, annyira fáradtnak látszik, nemcsak a szeme alatt húzódó ka-
rikák, nem is a kócos, egy régi gumival összefogott haja, s nem is a
fakó ruhái miatt, egy szó jut eszembe róla, *lepusztult*, ettől a szótól
rossz érzésem támad, nem tudom, hogy már először is ilyen volt-e,
talán akkor nem vettem észre, de mégis inkább úgy tűnik, hogy né-
hány nap leforgása alatt megváltozott, sápadtabb vagy piszkosabb
lett, és nehezebb elkapni a tekintetét.

Ő szólal meg elsőként.

– Itt laksz a környéken?

– Nem. A Filles du Calvaire-nél. Közel a Téli Cirkuszhoz. És te?

Elmosolyodik. Széttárja maga előtt a kezét, a fekete és üres ke-
zét, a tehetetlen mozdulat azt akarja mondani: semerre, sehohol, itt...
vagy nem is tudom.

Iszom egy nagy kortyot a kólából, és megkérdem:

– Akkor hol alszol?

– Hol itt, hol ott. Embereknél. Ismerősöknél. Három-négy nap-
nál csak ritkán többször ugyanazon a helyen.

– És a szüleid?

- Nincsenek szüleim.
- Meghaltak?
- Nem.

Megkérdezi, kérhet-e még valamit inni, az asztal alatt jár a lába, képtelen hátradőlni a széken, a kezét sem bírja letenni valahová, engem néz, részletesen szemügyre veszi a ruhadarabjaimat, testtartást változtat, aztán visszatér az előzőhöz, egy narancssárga öngyújtót forgat az ujjai között, az egész testéből valami nyugtalanság, feszültség árad, így maradunk, várjuk, hogy visszatérjen a pincér, próbálok mosolyogni, hogy természetesnek tűnjek, de nincs annál nehezebb, mint természetesnek látszani, amikor az ember szántszándékkal akar az lenni, jöllehet, én már gyakoroltam ezt épp eleget, visszafogom magam, hogy ne zúdítsam rá azt a kérdésözönt, ami a fejemben kavargó, hány éves vagy, mióta nem jársz iskolába, hogy jutsz ételhez, kik azok az emberek, akiknél alszol, de attól félek, itt fog hagyni, attól félek, rájön, hogy velem csak az idejét vesztegeti.

Belekortyol a második vodkájába, föláll, hogy elvegyen egy cigarettát a szomszéd asztalról (az ott ülő vendég az előbb ment le a mosdóba, és az asztalon hagyta a dobozt), hosszan beleszív, és arra kér, beszéljek.

- Nem azt mondja: és te, te mit csinálsz, hanem pontosan ezt:
 - Beszélne nekem?

Hát, én nem túlzottan szeretek beszélni, mindig az az érzésem, hogy a szavak elsöknék előlem, hogy elrejtőznek, szétszóródnak, nem szókincsről vagy értelmezésről van itt szó, mert épp elég szót ismerek, csakhogy, amikor ki akarom mondani őket, elhomályosulnak, szertefoszlanak, ezért kerülöm a beszámolókat és a beszédeket,

beérem annyival, hogy válaszolok a hozzám intézett kérdésekre, a többletet, a bőbeszédűséget megtartom magamnak, azokat a szavakat, amiket csendben gyűjtögetek, hogy közelebb jussak az igazsághoz.

De No itt ül velem szemben, és a tekintete akár egy könyörgés.

Ezért belevágok, csak úgy összeviszsa, és egye fene, ha úgy érzem, anyaszült meztelen vagyok, egye fene, ha ostobaság, hogy amikor kicsi voltam, egy kincsesdobozt rejtegettem az ágyam alatt, benne mindenféle emlékkal, egy pávatollat a Parc Floralból, tobozokat, tarkabarka sminklemosó vattalabdacsokat, egy villogó kulcstartót, meg minden, egy nap beletettem az utolsó emléket, nem mondhatom meg neked, hogy mit, egy nagyon szomorú emléket, ami a gyerekkor végét jelentette, becsuktam a dobozt, visszacsúsztattam az ágyam alá, és soha többé nem nyúltam hozzá, de ilyesfajta dobozom még több is van, minden álomhoz egy, az új osztályomban az osztálytársaim úgy hívnak, hogy „*az agy*”, nem vesznek rólam tudomást, vagy kerülnek, mintha valami fertőző betegségben szenvednék, de alapjában véve tudom, hogy én nem vagyok képes beszélgetni velük, velük nevetni, félrehúzódok, aztán van egy fiú, Lucas-nak hívják, néha odajön hozzám az órák után, rám mosolyog, valahogy ő főnök az osztályban, mindenki tiszteli, nagyon magas, nagyon szép, meg minden, de nem merek beszélgetni vele, este megcsinálom a leckéimet, és mindenfélével foglalatoskodom, új szavakat keresek, az olyan mámorító, mert sok ezer van belőlük, kivágom őket az újságokból, hogy megszelídítsem őket, nagy fehér füzetekbe ragasztom őket, amiket anyától kaptam, amikor kijött a kórházból, egy csomó lexikonom is van, de azokat nem nagyon használom, mivelhogy már fejből tudom őket, a gardróbszekrény mélyén van egy titkos rejtekhelyem, egy halom cuccal, amit az

utcán szededegetek össze, elveszett, összetört, elhagyott holmik, meg minden...

Derűs arckifejezéssel néz rám, nem úgy tűnik, mintha furcsának találna, látszólag nem lepődik meg semmin, neki el tudom mondani a gondolataimat, még ha összekeverednek is, még ha kergetik is egymást, el tudom mondani neki a fejemben lévő zűrzavart, mondhatom azt, hogy *meg minden*, anélkül, hogy bármi megjegyzést tenne miatta, mert érti, mit jelent, ebben biztos vagyok, mert tudja, hogy a *meg minden* az az összes olyan dologra vonatkozik, amit még hozzá lehetne tenni, de amiről hallgatunk, lustaságból, időhiányból, vagy azért, mert azt nem szokás kimondani.

A homlokát a karjára hajtja az asztalon, én meg folytatom, nem is tudom, előfordult-e már velem ilyen, mármint, hogy ilyen sokáig beszéltem, mint egy színpadi monológban, minden válasz nélkül, na, tessék, elaludt, kiiszom a kólámat, és ülök tovább, nézem, ahogy alszik, ezzel is csak nyer, a kávéházban meleg van, és a pad párnázott, ügyeltem rá, hogy ő üljön arra, nem tudok haragudni rá, én is elaludtam, amikor az osztállyal megnéztük *A nők iskolája*-t, pedig tényleg jó volt, csak túl sok minden gomolygott a fejemben, és néha úgy vagyunk, mint a számítógép, a rendszer készenléti üzemmódra kapcsol, hogy megvédje a memóriát.

Hét óra körül már tényleg kezdek izgulni, hogy otthon majd jól leszúrnak, ezért óvatosan megrázom.

Kinyitja a fél szemét, azt suttogom:

– Sajnálom, de mennem kell.

Az arcára rányomódott a pulcsija kötésmintája.

– Fizettél?

– Igen.

– Én egy kicsit még itt maradok.

– Találkozhatunk még?

– Ha akarsz.

Felveszem a kabátomat, és kimegyek. Az utcára érve hátrafordulok, hogy még visszaintsek neki az üvegen át, de No nem néz rám.

BERTIGNAC KISSASSZONY, az óra végén jöjjön ide hozzám, kicsit utánanézttem a témájának, adok önnek néhány adatot.

– Igenis, tanár úr.

Azt kell mondani, igenis, tanár úr. Csendben kell bemenni a terembe, kipakolni a cuccainkat, érthetően kell válaszolni a névsorolvasásnál, amikor csöngetnek, meg kell várni, hogy Marin tanár úr jelt adjon, hogy felállhatunk, nem szabad harangozni a lábunkkal a pad alatt, óra közben nem nézhetjük meg a mobilunkat, de a faliorára sem vethetünk egy pillantást, nem tekergethetjük a hajunkat, nem sutyoroghatunk a padtársunkkal, nem lehet ki a ruhából a fenekünk vagy a köldökünk, jelentkezni kell, ha beszélni akarunk, a vállunk sem lehet csupaszon, még ha negyven fok van is, nem rágcsálhatjuk a tollunkat, rágógumit meg pláne. És így tovább. Marin tanár úr az Iskola Réme. Ellenzi a tangát, a csípőnadrágot, a lógó farmert, a zselét, a hidrogénezett haját, Dubosc kisasszony majd akkor jöjjön vissza az osztályba, amikor ruhának nevezhető holmit fog viselni, Muller úr, itt egy fésű, két perce van rá, hogy rendbe szedje a loboncát.

A tizennyolc huszados átlagom sem jelent semmilyen védettséget, az első naptól kezdve rám szól, mihelyt kinézek az ablakon, mihelyt kikapcsolok egy kicsit, két másodperc elég neki, Bertignac kisasszony, lenne olyan kedves visszatérni köznénk, még bőven lesz

alkalma időzni a saját szférájában, azt azért megmondaná, milyen az idő arrafelé? Marin tanár úrnak alighanem tucatnyi láthatatlan szeme van szétszórva a testén, az orrlükaiba figyelmetlenség-detektor van ültetve, és mindent letapogató csápokkal rendelkezik. Mindent lát, mindent hall, semmi nem kerüli el a figyelmét. Pedig nekem nincs ki a hasam, a hajam sima és össze van fogva, normális farmereket és hosszú ujjú pulcsikat hordok, nem adok ki semmiféle hangot, csak akkor beszélek, ha kérdeznek, és harminc centivel alacsonyabb vagyok, mint az osztálytársaim többsége. Marin tanár urat mindenki tiszteli. Egyedül csak Lucas mer kimenni az óráról, magasra emelt fejjel, miután azt felelte neki: a fésű, tanár úr, olyan, mint a fogkefe, nem szokás kölcsönadni.

– Becslések szerint 2-300 000 hajléktalan személy van, 40%-uk nő, és ez a szám évről évre emelkedik. A 16–18 év közötti hajléktalanok között pedig a 70%-ot is eléri a nők aránya. Jó témát választott, Bertignac kisasszony, még ha nem is könnyűt; kikölcsönöztem önnek a könyvtárból egy nagyon érdekes munkát a kirekesztésről Franciaországban, tessék, odaadom önnek, és itt van egy fénymásolat is egy cikkről, amely nemrégiben jelent meg a *Libération*-ban. Ha segítségre van szüksége, nyugodtan keressen meg! Számítok önre, bízom benne, hogy nem olyan lapos előadást készít, mint amelyet a társai szoktak, megvan hozzá minden képessége, na, menjen, használja ki a szünetet!

Elszorult a torkom, szúr a szemem. Az udvaron elvonulok az én kis gombba, a pad mellé, nekitámaszkodom a környék egyetlen fájának, olyan, mintha az enyém lenne, két hónap elteltével már senki nem is próbált idejönni, ez az én helyem, távolról figyelem a többieket,

a lányok vihorásznak, és a könyökükkel bökdösik egymást, Léán hosszú szoknya és fűzős bokacipő van, ki van sminkelve, a szeme kék és mandulavágású, hihetetlenül szellemes, mindig elő tud rúkolni valami mulatsággal vagy érdekesel, minden fiú őt nézi, meg Axelle-t, bár ő nem annyira csinos, de ő sem fél, ez látszik, nem fél semmitől, gimi után betérnek a kávézóba, hogy igyanak valamit, telefonálgatnak és SMS-eket küldözgetnek egymásnak, bulikba járnak, esténként MSN-en diskurálnak, szerda délután a H&M-ben nézelődnek. Egyszer, még a tanév legelején, meghívtak a születésnapjukra, a cipőm orrát bámulva megköszöntem, azt mondtam, elmegyek. Egy hétig azon törtem a fejem, mit vegyek fel, mindent előre elterveztem, a rádióra gyakoroltam táncolni, mindkettőjüknek vásároltam ajándékot, aztán eljött az a bizonyos este. A legszebb farmeromat vettem fel, és azt a pólót, ami a Pimkie-ből van, a hosszúszárú csizmámat, a fekete blézeremet, reggel megmostam a hajam, hogy selymesebb legyen, aztán szemügyre vettem a tükörképemet. Annyira kicsi voltam: kicsi a lábam, kicsi a kezem, kicsi a szemem, kicsi a karom, egy egészen kicsi valami voltam, egy nagy semmi. Elképzelttem magam, ahogy Léa Germainék nappalijában táncolok a többiek között, letettem a szatyrot az ajándékokkal, kibújtam a blézeremből, bekapcsoltam a tévét. Anya a kanapén ült, nézte, mit csinálok, láttam rajta, hogy keresi, mit mondhatna, egy egészen kevés is elég lett volna, ebben biztos vagyok, például, ha azt mondta volna, nagyon szép vagy, vagy csak annyit, hogy olyan csini vagy, azt hiszem, akkor lett volna erőm, hogy kimenjek a lakásból, megnyomjam a lift gombját, meg minden. De anya nem lépett ki a csendjéből, én meg csak bámultam a reklámot a mágikus hatású dezodort használó lányról, aki táncol az emberek között, villognak a vakuk, a lány meg forog a fidres-fodros ruhájában, sírni lett volna kedvem.

Hétfőn elnézést kértem, hogy nem mentem el, valami családi üregygel hozakodtam elő, Axelle azt mondta, az év buliját hagytam ki, lesütöttem a szemem. Attól a naptól kezdve Léa Germain és Axelle Vernoux soha többé nem szólt hozzám.

Egyszer Cortanze asszony, a pszichológus, akihez pár hónapig jártam, elmagyarázta nekem, mit jelent az, hogy „intellektuálisan koraérett”. „Képzeld el, hogy te egy rendkívül modern autó vagy, amely sokkal több extrával, sokkal több funkcióval van felszerelve, mint az autók többsége, gyorsabb vagy, nagyobb teljesítményű. Ez hatalmas előny. De azért nem annyira egyszerű a dolog. Ugyanis senki sem tudja pontosan, milyen extrákkal is rendelkezel, és mire is vagy képes általuk. Ezt egyedül csak te tudhatod. Aztán meg a sebesség veszélyes is lehet. Mert nyolcévesen még nem igazán ismered a KRESZ-t, sőt még azt sem tudod, hogy tudsz vezetni. Egy rakás dolgot meg kell még tanulnod: hogyan kell közlekedni, ha esik az eső vagy a hó, meg kell tanulnod figyelni a többi autóra, tiszteletben tartani őket, megállni pihenni, ha már sokat vezettél. Ezt jelenti a felnőtté válás.”

Most tizenhárom éves vagyok, és jól látom én, hogy nem sikerül a megfelelő irányban fejlődnöm, nem tudom leolvasni a táblákat, nem vagyok ura a járművemnek, állandóan eltéveszttem az irányt, és egyre inkább az az érzésem, hogy egy dodzsempiacra vagyok bezárva, nem versenypályán hajtok.

A fámnak támaszkodva valami olyan betegséget keresek, amit tényleg elkaphatnék december 10-e táján, valamit, ami elég súlyos ahhoz, hogy ne lehessen összefüggésbe hozni a kiselőadásommal.

A tetanusz vagy a tuberkulózis kevésbé tűnik valószínűnek a védőoltások miatt, a törés túl fájdalmas (tudom, mert tavaly eltörtem a karomat az unokatesóimmal), ráadásul még csak nem is biztos, hogy otthon maradhat miatta az ember, egy agyhártyagyulladás feltehetőleg maga után vonná a sulis bezárását, de abba meg bele lehet halni, a mononukleózishoz csókolózni kell fiúkkal, s ez egyelőre nincs napirenden. Egyszóval, még ha beleiszom az utcai csatornába, vagy fejfel előre belevetem magam a ház szeméttgyűjtő konténerébe, az sem garantálja, hogy biztosan elkapok valamit. Ami pedig az olyan klasszikus nyavalyákat illeti, mint az influenza vagy a torokgyulladás, fölösleges bármelyikre is számítani. Ötévente szoktam megbetegedni, és mindig az iskolai szünetben. Már csak egy bombariadóban reménykedhetek, esetleg egy terrortámadásban, ami után újjá kell építeni az intézményt.

Becsöngettek. A diákok kezdenek visszazárlingózni az osztályokba, egymás tenyerébe csapnak, „na, csó, hamarosan találkozunk”, Lucas közeledik, mintha egyenesen felém tartana, jaj, mit is csináljak, hogy magabiztosabbnak tűnjek, a kezemet a zsebembe süllyesztem, miért van hirtelen ötven fok a kabátomban? Ha fel lennék szerelve egy *azonnali hűtés* funkcióval, az segítene rajtam valamit.

– Figyusz, te aztán telibe találtál a hajléktalanjaiddal! Marin nem fog leszállni rólad, ez az a fajta téma, amire nagyon rá tud cuppanni.

Néma vagyok. Megkukultam. A neuronjaim valószínűleg kisurrantak a hátsó ajtón, a szívem úgy kalimpál, mintha hatszáz métert futottam volna, képtelen vagyok valami választ kinyögni, még egy igent vagy nemet sem, szárnalmas vagyok.

– Ne aggódj, Csipet, biztos vagyok benne, hogy mindenj rendben lesz. Tudod, engem már tavaly is tanított Marin. A kiselőadásoknál

rendes a manus. Azt szereti, ha nem szokványos. És hát a te interjúötleted kifejezetten jó. Jössz?

Igyekszem lépést tartani vele. Különleges egy srác ez. Már kezdettől fogva tudom. Nemcsak a morcos ábrázata, a lenéző viselkedése vagy a vagány fellépése miatt. Hanem a mosolya, a gyermeki mosolya miatt.

A rajztanár éppen a múlt heti munkáinkat adja vissza, kinézek az ablakon, olyan, mintha a felhők szabadesésben zuhannának, az égen mindenütt fehér pászmák, kénzag – és ha rengeni kezdene a föld? Kiselőadást kell tartanom.

Egy hangfoszlány visszaránt az osztályba. Semmi. Nincs se vihar, se hurrikán, nem készülődik semmiféle természeti katasztrófa, Axelle és Léa a pad alatt leveleznek, ha jobban beleszagolunk, nem kén ez, hanem sültkrumpli-szag a menzáról.

Nincs más hátra, át kell tanulmányoznom, amit Marin tanár úrtól kaptam. És rávenni Nót, hogy segítsen.

SZÜRKE NAP VAN, MÉG ESIK IS. Ahogy feljövök a metróból, azonnal benyomakodom az állomásra, már messziről kiszúrom Nót, az újságos előtt áll, nem kéreget. Elindulok felé, valamit morog, amikor ráköszönök, nagyon rosszkedvűnek tűnik. Abba azért belemegy, hogy megigyunk valamit, gondosan meglobogtatom előtte a pénztárcámat, hogy világosan értésére adjam, én fizetek. A kávézóban igyekszem nem nézni a kezére, a lábam hevesen kalimpál a pad alatt, körbenézek, hátha találok egy pontot, amelyre a figyelmemet összpontosíthatom, a pultra helyezett kemény tojásokon állapodom meg, eszembe jut az a szögletes tojás, amit az unokatesóimmal gyártottunk tavaly, a trükköt a *Pif Gadget*-ban találták. Meg kellett főzni a tojást, leszedni a héját, amíg még meleg, beletenni egy kartonból készült formába, amit az újságból kellett kivágni, és huszonnégy órára berakni a hűtőbe. Szó, ami szó, egy szögletes tojás furcsa hatást kelt, ahogy minden szokatlan dolog, gondolok például a teleszkópos villára, az átlátszó gyümölcsre, a levehető mellre; csakhogy most itt ül velem szemben No, mogorva arccal, ez nem az a pillanat, amikor erre-arra kalandozhatom, rá kell térnem a lényegre, bárcsak fel lennék szerelve egy *azonnali visszatérés a valósághoz* gombbal, az segítene rajtam valamit.

– Azért akartam találkozni veled, mert kérni szeretnék tőled valamit (ez a bevezetés, készültem rá).

– Eeegen?

– Készítenem kell egy kiselőadást GATI-ra...

– Az meg mi?

– Gazdasági és társadalmi ismeretek. Egy olyan óra, amin egy csomó mindentről tanulunk, például Franciaország gazdasági helyzetéről, a tőzsdéről, a gazdasági növekedésről, a társadalmi osztályokról, az elmaradott országokról, meg minden... Érted?

– Mmm.

– Nos, az a helyzet, hogy egy kiselőadás nekem igazi lidércnyomás, szóval rendesen be vagyok tojva, és a tanár se piskóta. Az a gond, hogy beadtam neki, hogy a hajléktalanokról akarok valamit írni... valamit, amiben elmagyarázom például ööö... hogy... (itt kellene a lényegre térnem, ez a kényes rész, és egyáltalán nem emlékszem rá, mit is terveztem, az izgalomtól mindig így járok) hogyan kerülnek az utcára nők, különös tekintettel a fiatal lányokra. Az olyanokra, mint te.

– Mondtam neked, hogy haveroknál alszom.

– Igen, persze, tudom, nem is hajléktalant akartam mondani, hanem állandó lakóhely nélkül...

– Beszélteél rólam?

– Nem... vagyis igen... nem konkrétan rólad, a neveddel meg ilyesmi, csak azt mondtam, hogy interjút fogok készíteni.

– Interjút?

A szeme kikerekedik, gépiesen félresöpri a tincset, ami belelóg.

– Meginnék még egy sört.

– Rendben, semmi gond (belevágtam, most már nem szabad abbahagynom, nem szabad, hogy megszakadjon a szál, folytatni kell),

szóval, ha beleegyezel, feltennék neked pár kérdést, ezzel szemléltetném a dolgokat, afféle személyes vallomás lenne, érted?

– Tökéletesen.

Még nem nyertem. No int a pincérnek, az távolról biccent.

– Benne vagy?

Nem felel.

– Egyszerűen csak elmondanád nekem, hogy van ez, érted, az evés, az alvás, vagy ha akarod, más emberekről is beszélhetsz nekem, akik ugyanilyen helyzetben vannak...

Még mindig semmi.

– Meg aztán így újra találkozhatnánk. És meginnánk valamit.

A pincér leteszi a sört az asztalra, *azonnal el akar számolni*, már megfigyeltem, hogy a pincéreknek megvan a maguk nyelve, befejezik a műszakot, tehát *azonnal elszámolnak*, nem érdekes, hogy még két órával később is ott vannak, ez így van egész Párizsban, odanyújtom hát neki az öteurósomat, No lehajtja a fejét, ezt kihasználva alaposabban szemügyre veszem: ha eltekintünk a maszatnyomoktól az arcán és a nyakán, a piszkos hajától, nagyon szép. Ha tiszta lenne, jól öltözött, és meg lenne fésülködve, ha nem lenne ilyen fáradt, talán még Léa Germainnél is szebb lenne.

Felemeli a fejét.

– Mit adsz cserébe?

Késő van, apa bizonyára aggódik már, a legrövidebb úton megyek haza, közben újra és újra lejátszom magamban a beszélgetést, nem nehéz, mert az agyam felvesz mindent, a legkisebb sóhajtást is, nem tudom, honnan jön ez, egészen kicsi korom óta képes vagyok rá, a szavak bevésődnek a fejembe, mint valami mágnesszalagra, több

napig elraktározódnak, apránként törlöm ki azt, ami már nem kell, hogy ne halmozódjon fel túl sok minden. A vacsora kész, az asztal meg van terítve. Anya már lefeküdt. Apa leteszi elem az ételt, felkapja a tányéromat, hogy szedjen nekem, vizet tölt a poharakba, látom rajta, hogy szomorú, pedig erőlködik, hogy derűsnek tűnjön, de a hangja hamisan cseng. Többek között ezt is fel tudom ismerni, a hang színét, amikor hazugság rejtőzik mögötte, meg a szavakat, melyek az ellenkezőjét mondják az érzéseknek, fel tudom ismerni apám szomorúságát, és az anyámét is, akár a mélységi hullámot. Tömöm magamba a rántott halat és a krumplipürét, próbálok mosolyogni, hogy megnyugtassam. Apám nagyon ért hozzá, hogy felpeszdtítsen egy beszélgetést, hogy azt a benyomást keltse, történik valami, amikor nem történik semmi. Egymaga képes kérdezni és válaszolni is, új lendületet vinni a társalgásba, eltérni a tárgytól, majd visszakanyarodni hozzá, egyedül, anya csöndjében. Általában megpróbálok segíteni neki, megpróbálok jó képet vágni, részt venni, pontosítást kérek, példákat, érvelek, igyekszem kimutatni az ellentmondást, de ezúttal nem megy, a kiselőadás jár a fejemben, Lucas, No, minden ugyanabban a félelemérzetben keveredik össze, apa a munkájáról beszél, egy hamarosan esedékes utazásról, én a konyhai tapétát bámulom, a falra ragasztott kiskori rajzaimat és a nagy keretet, benne a hármunkról készült fotókkal, a még azelőtt készült fotókkal.

– Tudod, Lou, idő kell hozzá, hogy megtaláljuk a régi anyát. De nem kell aggódni. Sikerülni fog.

Az ágyamban Nóra gondolok, a dzsekijére, amin megszámloltam a lyukakat. Öt lyuk van rajta: hármát cigaretta égetett ki, és két szakadás.

Az ágyamban Lucas-ra gondolok, és eszembe jut, amit mondtott:

– Ne aggódj, Csipet, biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz.

AMIKOR KICSI VOLTAM, órákat töltöttem a tükör előtt, és megpróbáltam a fejemhez tapasztani a füleimet. Csúnyának találtam magam, azon morfondíroztam, helyre lehet-e ezt hozni, például úgy, hogy mindennap úszósapkát húzok rá, vagy biciklis sisakot, anya elmagyarázta, hogy kisbabakoromban az oldalamon aludtam, és rosszul gyűrődött meg a fülem. Amikor kicsi voltam, közlekedési lámpa akartam lenni a legnagyobb útkereszteződésben, úgy véltem, nincs annál méltóságtelejesebb, tiszteletet parancsolóbb dolog, mint a közlekedést irányítani, pirosról zöldre, zöldről pirosra váltani, hogy megvédjük az embereket. Amikor kicsi voltam, néztem anyát, hogyan festi magát a tükör előtt, minden egyes mozdulatát követtem, a szemceruzát, a szempillaspirált, a rúzszt, beszívtam a parfümje illatát, nem tudtam, milyen törekeny mindez, nem tudtam, hogy a dolgok csak úgy abbamaradhatnak, és soha többé nem térhetnek vissza.

Amikor nyolcéves voltam, anya teherbe esett. Már régóta próbálkoztak apával, hogy legyen egy második gyerekük. Anya elment nőgyógyászhoz, orvosságokat szedett, injekciókat kapott, és végül sikerült. Az emlősök enciklopédiájában tanulmányoztam a szaporodást, a méhet, a petesejtet, a spermiumot meg minden ilyesmit, így pontos kérdéseket tudtam feltenni, hogy megértssem, mi is

történik. Az orvos lombikbébiprogramról beszélt (fantasztikusnak találtam, hogy olyan testvérem lesz, aki kémcsőben készült), de végül is nem volt rá szükség, anya akkor esett teherbe, amikor már nem is remélték. Aznap, amikor megcsinálta a tesztet, pezsgőt bontottunk, és a poharat a magasba emelve koccintottunk. Nem volt szabad senkinek sem szólni róla, amíg el nem telik az első három hónap, amikor még fennáll a veszély, hogy egy kismama elveszíti a babáját. Én biztos voltam benne, hogy minden rendben lesz, az enciklopédiáimban figyelemmel kísértem az embrió növekedését, a fejlődésének a különböző fázisait, meg minden, tanulmányoztam az ábrákat, még a neten is utánakerestem. Néhány héttel később már mindenkinek bejelenthetjük a hírt, és elkezdünk készülődni. Apa átköltöztette az irodáját a nappaliba, hogy felszabadítsa a helyiséget, és megvettük a kiságyat a babának, akiről kiderült, hogy lány. Anya előszedte az én kiskori ruháimat, közösen átválogattuk őket, s szépen összehajtogatva mindent bepakoltunk a nagy lakkozott komódba. Nyáron elutaztunk a hegyekbe, emlékszem mami hasára a piros fürdőruhájában, ahogy ott ül a medence szélén, hosszú, kieresztett haja lobog a szélben, és a sziesztáira a napernyő árnyékában. Amikor visszatértünk Párizsba, már csak két-három hét volt hátra a szülésig. Elképesztőnek tartottam, hogy egy baba fog kibújni mami hasából. Hogy ez egyszeriben csak úgy, magától bekövetkezhet, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, még ha sok mindent olvastam is róla anya terheskönyveiben, még ha tudományosan meg is lehetett magyarázni. Egyik este bementek a szülőotthonba. Engem a szembeszomszédnál hagytak éjszakára, apám vitte a bőrdödöt, amit együtt készítettünk össze, a kis pizsamákkal és mamuszokkal, meg minden, látszott rajtuk, hogy boldogok. Nagyon korán reggel telefonált, megszületett a hűgom. Másnap be is

mehettem megnézni, egy kerekeken guruló, átlátszó műanyag ágyban aludt, anya mellett.

Tudom, hogy szuperszonikus repülőgépeket és rakétákat küldenek a világűrbe, tudom, hogy egyetlen hajszál vagy a bőr egy parányi részecskéje alapján azonosítani lehet egy bűnözőt, hogy olyan paradicsomot lehet teremteni, ami három hétig is eláll a hűtőben, anélkül hogy a héja megráncosodna, hogy egy mikrochipen információk milliárdjait lehet tárolni. De semmi, semmi létező és szüntelenül fejlődő nem tűnik nekem hihetlenebbnek, lélegzetelállítóbbnak, mint az, hogy Thaïs anyasából bújт elő.

Thaïsnak volt orra, szája, keze, lába, ujjai, körme. Thaïs kinyitotta és becsukta a szemét, ásított, szopott, hadonászott az aprócska karjaival, és ezt a finommechanikai szerkezetet a szüleim állították elő.

Néha, amikor egyedül vagyok otthon, megnézem a fényképeket, az elsőket. Thaïs a karomban, Thaïs, ahogy elaludt a mami cicijén, mi négyen együtt, a szülőotthon ágyán ülve – ezt a nagyanyám fotózta, nem is igazán jó a beállítás, a háttérben látszik a szoba, a kék falak, az ajándékok, a bonbonos dobozok. De főként a mami arca szembetűnő, a hihetetlenül kisimult arca és a mosolya. Amikor a kis faládikóban kotorászom, ahol a fényképeket tartjuk, úgy zakatol a szívem, hogy majd kiugrik a mellkasomból. A mami beleőrülne, ha rajtakapna.

Néhány nap múlva hazajöttek. Szerettem tisztába tenni Thaïst, szerettem megfürdetni, megpróbálni megvigasztalni, amikor sírt. Siettem hazaérni az iskolából, hogy velük lehessenek. Amikor elkezdett cumisüvegből inni, letelepedtem a kanapéra, a karom alá egy párnát tettem, és én itattam meg vele az esti adagját, emlékszem,

vigyázni kellett a levegőbuborékokra, és hogy ne nyeljen túl gyorsan.

Ezek a pillanatok már nem tartoznak hozzánk, be vannak zárva egy dobozba, eltemetve egy gardrób mélyére, elérhetetlenül. Ezek a pillanatok megmerevedtek, mintha egy képeslapon vagy egy naptáron lennének, a színek végül talán majd elhalványulnak, kifakulnak, ki vannak tiltva az emlékezetből és a szavakból.

Egy vasárnap reggel hallottam, hogy anya felsikolt, azt a sikolyt soha nem fogom elfelejteni.

Még ma is, amikor hagyom kalandozni a szellememet, amikor nem ellenőrzöm a gondolataim útját, amikor csak úgy lebeg a tudatom, mert unatkozom, amikor megnyúlik körülöttem a csönd, újra hallom a sikolyt, és a gyomrom görcsbe rándul.

Berohantam a szobába, láttam, hogy anya üvöltve rázza Thaïst, nem értettem semmit, magához szorította, újra megrázta, csókolgatta, Thaïsnak csukva volt a szeme, apám már a telefonnál volt, hogy hívja a mentőket. Aztán mami a földre rogyott, térden állva a baba fölé kuporodott, zokogott, és azt mondogatta: nem, nem, nem! Emlékszem, csak melltartó és bugyi volt rajta, és én arra gondoltam, nem illendő így fogadni embereket, ugyanakkor azt is éreztem, hogy valami történik, valami visszavonhatatlan, az orvosok nagyon gyorsan megérkeztek, megvizsgálták Thaïst, és tudom, hogy mami látta a szemükön, hogy vége. Apa ebben a pillanatban döbönt rá, hogy én is ott vagyok, félrevont, az arca sápadt volt, és az ajka remegett. Nagyon erősen a karjába szorított, egyetlen szó nélkül.

Aztán jöttek a gyászjelentések, a lehalkított hangú beszélgetések, a rengeteg telefon, a levelek, a temetés. Majd a nagy üresség, akár egy fekete lyuk. Nem sírtunk túl sokat, mármint együtt, talán kellett volna, akkor talán ma könnyebb lenne. Az élet újrakezdődött, úgy, mint azelőtt, ugyanabban a ritmusban, ugyanazzal a napirenddel, ugyanazokkal a szokásokkal. Anya ott volt velünk, főzött, betáplálta a mosógépet, kitergetett, de olyan volt, mintha egy része eltávozott volna, hogy csatlakozzon Thaïshoz egy olyan helyen, amelyet egyedül csak ő ismer. Az első betegszabadságot egy második követte, majd egy újabb, képtelen volt visszamenni dolgozni. Akkor voltam ötödikes, a tanítónő behívatta apát, mert úgy találta, hogy a viselkedésem *nem normális* egy korombeli gyerekhez képest. Én is ott voltam a beszélgetésen, azt mondta, hogy zárkózott vagyok és magányos, hogy *nyugtalanító érettséget* tanúsítok, emlékszem, ezeket a szavakat használta, célzott Thaïs hirtelen halálára, az egész iskola tudott róla, azt mondta, hogy ez óriási trauma egy családnak, hogy mindenki rajtaveszhet, hogy segítséget kell kérnünk. Ő tanácsolta apámnak, hogy vigyen el pszichológushoz. Ezért jártam a tanév végéig minden szerdán Cortanze asszonyhoz. IQ-tesztet csináltatott velem, meg más fura nevű, illetve rövidítésű tesztet, amikre már nem emlékszem. Ellenkezés nélkül mentem hozzá, hogy örömet szerezzek apának, viszont nem voltam hajlandó rajzolni és más efféle idétlenségeket csinálni, amiket azért kérnek a gyerekektől a pszichológusok, hogy kitalálják, mit gondolnak, bár nem is gondolnak rá igazán, vagy nem tudják, hogy azt gondolják, de abba belemenem, hogy beszéljek. Cortanze asszony nagy meggyőződéssel bólogatott, csak ritkán szakított félbe, előadtam neki a világra vonatkozó

elméleteimet, akkoriban kezdtem kialakítani őket, a részhalmazok elméletét, a végtelen ostobaság elméletét, a garbónyok elméletét, az ismeretlen nélküli egyenleteket, a látható és láthatatlan szegmenseket és így tovább. Valóban figyelt rám, mindig emlékezett rá, mit mondtam előző héten, párhuzamokat állított fel vagy következtetéseket vont le, ilyenkor meg én bólogattam, hogy ne bántsam meg és ne okozzak neki szomorúságot, merthogy Cortanze asszonynak olyan hihetetlen magas konty trónolt a feje búbján, hogy az minden kétséget kizáróan csak mágikus eredetű lehetett.

Anya megbetegedett. Láttuk, ahogy fokozatosan eltávolodik, s mi nem tudtuk visszatartani, kinyújtottuk felé a kezünket, de nem tudtuk megérinteni, kiabáltunk, de láthatólag nem hallott meg minket. Nem beszélt, nem kelt fel, egész nap az ágyban maradt, vagy a nappali nagy foteljében ült, a tévé előtt bóbiskolva. Olykor megsimogatta a hajamat vagy az arcomat, de a tekintete a semmibe révedt, néha megszorította a kezemet, csak úgy, minden ok nélkül, néha megcsókolta a szememet. Nem evett már velünk. Nem törődött a házzal. Apa órákon át beszélt vele, néha meg is haragudott rá, néhány hangfoszlány kiszűrődött hozzám a hálószobából, megpróbáltam kivenni a szavakat és a könyörgéseket, a fületem a falra tapasztottam, így aludtam el, az ágyamon ülve, és arra riadtam fel, hogy a testem eldőlt a takarón.

A következő nyáron csatlakoztunk a tengernél nyaraló barátainkhoz. Mami szinte egész végig a házban maradt, sem a fürdőruháját nem vette fel, sem a szandálját, aminek a közepén egy nagy virág van, azt hiszem, mindennap ugyanúgy öltözött fel, már amikor egyáltalán észbe jutott felöltözni. Meleg volt azon a nyáron, furcsa, nyirkos, tapadós meleg, meg minden, apával megpróbáltunk

vidámak lenni, újra meglelni a hajdani nyaralások hangulatát, de nem voltunk hozzá elég erősek.

Most már egyszer s mindenkorra megtanultam, hogy a képeket nem lehet elűzni, és még kevésbé a láthatatlan repedéseket, melyek a gyomrunk mélyén nyílnak, nem űzhetjük el a visszhangokat és az emlékeket, melyek feltámadnak, amikor leszáll az est vagy hajnalodik, nem űzhetjük el a sikolyok visszhangját, s a csendét még kevésbé.

Aztán, mint minden évben, egy hónapra elutaztam Dordogne-ba a nagyszüleimhez. Nyár végén apa lejött értem, fontos közölnivalói voltak. Anyát felvették egy súlyos depresszióban szenvedő betegekre specializálódott kórházba, engem pedig beíratott Nantes-ban egy intellektuálisan koraérett gyerekekre specializálódott iskolába.

Megkérdeztem apát, hogy ő mire szándékozik specializálódni. Elmosolyodott, és megölelt.

Négy évet töltöttem Nantes-ban. Ahogy most visszagondolok rá, soknak tűnik, mármint, ha megszámoljuk, hogy ez egy, két, három, négy tanév, mindegyik körülbelül tíz hónap, minden hónapban van harminc vagy harmincegy nap, ez rengetegnek tűnik, és akkor még nem is számoltam az órákat és a perceket, mégis ez az idő valahogy összezsugorodott, olyan üres, mint egy fehérén hagyott füzetlap, ami nem jelenti azt, hogy nincsenek róla emlékeim, de a színek hamisak, fakók, akár egy túlexponált képen. Minden második hétvégén hazamentem Párizsba. Eleinte a kórházban talákoztam anyával, összeszorult szívvel, félelemtől remegő gyomorral mentem be hozzá, a szeme olyan üveges volt, mint a döglött halaké, az arca merev, a társalgóban nézte a tévét, már messziről felismertem

görnyedt alakját, reszkető kezét, apa megpróbált megnyugtatni, hogy csak sok gyógyszert szed, és ez a mellékhatások miatt van, az orvosok optimisták, javult az állapota. Később kiengedték a kórházból, és ő is elém jött apával a Montparnasse pályaudvarra, a peron végén vártak, megpróbáltam hozzászokni mozdulatlan, megtört sziluettjéhez, minden érzelmi megnyilvánulás nélkül csókoltuk meg egymást, apa felkapta a táskámat, és megindultunk a mozgólépcső felé, teli tüdővel szívtam magamba Párizs illatát, mindhárman beszálltunk a kocsiba. Másnap visszavittek az állomásra, az idő gyorsan elszaladt, indulni kellett vissza.

Heteken át arról ábrándoztam, hogy egy vasárnap este apám azt mondja, ez képtelenség, maradj itt velünk, nem lehetsz tőlünk ilyen messze, hogy visszafordul, mielőtt kiérnénk a pályaudvarra. Heteken át arról ábrándoztam, hogy az utolsó lámpánál, vagy amikor leállítja a motort, azt mondja, ennek nincs értelme, vagy hogy ez nevetséges, vagy hogy ez túl fájdalmas.

Heteken át arról ábrándoztam, hogy egy nap beletapos a gázba, tövig nyomja a pedált, és mindhármunkat felken a parkolóház falára, ahol örökre egyesülünk.

Aztán végleg visszajöttem, visszatértem Párizsba, egy olyan gyerek-szobába, aminek már semmi köze nem volt hozzám, s azt kértem a szüleimtől, hogy írassanak be egy normális gyereknek való normális gimnáziumba. Azt akartam, hogy úgy menjen tovább az élet, mint azelőtt, amikor minden egyszerűnek tűnt, amikor a dolgok úgy következtek egymás után, hogy nem kellett gondolkodni rajtuk, azt akartam, hogy semmiben ne különbözzünk azoktól a családoktól,

ahol a szülők napi négy szónál többet szólnak, és ahol a gyerekek nem súlyos kérdéseken rágódnak. Néha arra gondoltam, biztosan Thaïs is intellektuálisan koraérett volt, s azért dobta be a törülközőt, mert rájött, milyen kínlódás lesz ez, és hogy erre nincs se orvosság, se ellenszer. Egyszerűen csak olyan szeretnék lenni, mint a többiek, irigylem a fesztelenségüket, a nevetgéléseiket, a sztorijaikat, biztos vagyok benne, hogy van bennük valami, ami belőlem hiányzik, sokáig kerestem a szótárban egy olyan szót, ami könnyedséget, gondtalanságot, magabiztosságot jelent, meg minden, egy olyan szót, amit beragasztanék a füzetembe, nagybetűkkel, mint valami varázsigét.

Eljött az ősz, és mi megpróbáltuk visszazökkenteni az életünket a rendes kerékvágásba. Apa munkahelyet változtatott, újrifestette a konyha és a nappali falait. Anya jobban van. Legalábbis apa ezt mondja a telefonban. Igen, igen, Anouk jobban van. Sokkal jobban. Kezdi összeszedni magát. Szép lassan. Néha kedvem lenne kitépni a kezéből a kagylót, és teljes erőből beleüvölni, hogy nem, Anouk nincs jobban, Anouk olyan messze van tőlünk, hogy nem tudunk beszélni vele, Anouk alig ismer meg bennünket, négy éve egy párhuzamos világban él, elérhetetlenül, egyfajta negyedik dimenzióban, és magasról tesz rá, hogy mi élünk-e vagy sem.

Amikor hazaérek, a foteljében ücsörögve találok, a nappali közepén. Nem gyújt villanyt, reggeltől estig ott marad, tudom, nem mozdul, a térdére terít egy takarót, várja, hogy teljen az idő. Amikor megérkezem, feláll, végrehajt egy mozdulat- és mozgássort, megszőkásból vagy gépiesen, kiveszi a konyhaszekrényből a kekszet, poharakat tesz az asztalra, leül mellém, de egy szót sem szól, összeszedi a csetrest, elpakolja a maradékot, letörli az asztalt. Mindig ugyanazt

kérdezi, jó napod volt, sok tanulnivalód van ma, nem fáztál a dzse-
kidben, szórakozottan hallgatja a választ, olyan, mintha szerepjátékot
játszanánk, amiben ő alakítja az anyát, én a lányt, ki-ki tiszteletben
tartja a szövegét, és követi az utasításokat.

Soha nem teszi rám a kezét, soha nem érinti meg a hajam, soha
nem simogatja meg az arcom, soha nem öleli át a nyakam vagy a
derekam, soha nem szorít magához.

K

ISZÁMOLOK EGY, KÉT, HÁROM, NÉGY CSEPPET, nézem, ahogy az okkerszínű felhő feloldódik a vízben úgy, ahogy a festék szivárog ki az ecsetből a pohár mélyén, a szín fokozatosan terjed szét, megfesti a folyadékot, eltűnik. Régóta vagyok *inszomniás*; úgy végződik ez a szó, mint a mániás, az anorexiás, a fóbiás, röviden azt sugallja, hogy valami elromlott bennem, este, vacsoránál kapkodom befelé a gyógynövényalapú bogyókat, és amikor ez nem elég, apa *Rivotril*t ad, egy olyan orvosságot, ami egy fekete lyukba rántja az embert, egy lyukba, ahol már semmire sem gondolunk. A lehető legritkábban szabad csak bevennem belőle, nehogy hozzá szokjam, de ma este elkerül az álom, órák óta próbálkozom, megszámlolok minden megszámlolhatót, a birkák fogát, a homokember hajszárait, szeplőit és anyajegyzeit, olyan vagyok a takaró alatt, mint egy feltöltött elem, érzem a nyakamban, ahogy ver a szívem, túl sok szó kavargó a fejemben, úgy ütköznek össze, mintha karamboloznának, zavaros mondatok küszködnek, hogy a felszínre törjenek, és a birkák koncertet bégetnek felvett alapra, Bertignac kisasszony, a szociális munkásokról is be kellene iktatnia egy részt, Csipet, tudod, hogy úgy nézel ki a sapóddal, mint Csingiling tündér, ilyenkor jössz haza, nem, nem akarom, hogy felvedd, egy csapolt sört, legyen szíves, hölgyeim, el kell számolnom, nem, holnap

nem tudok, ha akarod, holnapután, az esernyő nem jó semmire, úgymint mindig elveszítem, no de engedje már leszállni az embereket, mielőtt felszállna.

Nem tudom, végül is mitől döntött úgy, hogy beleegyeznek. Néhány nap múlva visszamentem, ő az állomás előtt volt, a kihelyezett rendezővel szemben a hajléktalanoknak valóságos tábora van, sátrakkal, dobozokkal, matracokkal, meg minden, No ott állt, és velük beszélgetett. Odamentem hozzájuk, előbb bemutatatta őket, ünneplés arccal, szálfegyenesen, ez itt Roger, Momo és Michel, aztán felém mutatott: Lou Bertignac, aki azért jött, hogy meginterjúvoljon. Momo vihogott, nem volt túl sok foga, Roger kezét nyújtott, Michel meg pófákat vágott. Roger és Momo azt akarták, hogy őket is interjúvoljam meg, ezen elkezdtek röhögni, Roger Momo álla alá tartotta az öklét, mint egy mikrofont, nos, Momo, mennyi ideje is, hogy nem fürödtél, én elég kényelmetlenül éreztem magam, de igyekeztem jó képet vágni, elmagyaráztam, hogy ez a gimibe kell (nehogy azt képzeljék, hogy majd az esti híradóban fognak szerepelni), és hogy a felmérés csak a nőkre vonatkozik. Roger azt mondta, hogy az egész a tökkelütött kormány hibája, és hogy minden politikus szemét, én bólogattam, mert mégiscsak jobb egyetérteni, egy nejlonszatyorból elővett egy darabka régi szárazkolbászt, levágott belőle néhány karikát, és körbekínálta, Momo kivételével (bizonyára azért, mert azzal a pár fogával, úgysem tudta volna megrágni). Nem mertem visszautasítani, bár be kell vallanom, hogy nem találtam valami bizalomgerjesztőnek, de túlságosan félttem attól, hogy megsértem, szinte egészben, rágás nélkül nyeltem le, avas íze volt, azt hiszem, még soha életemben nem ettem ennyire rosszat, pedig a menzán ebédelek.

Elindultunk a kávéház felé, No és én, mondtam neki, hogy rokonszenvesek a haverjai, erre megállt, és azt felelte: kinn az utcán az embernek nincsenek barátai. Este, amikor hazamentem, bejegyeztem ezt a mondatot a füzetembe.

Alkalomszerűen beszéljük meg a találkozókat, néha eljön, néha nem. Egész nap csak erre gondolok, türelmetlenül várom, hogy véget érjenek az órák, és amint kicsöngetnek, rohanok a metróhoz, de mindig ott van bennem a félelem, hogy nem lesz ott, a félelem, hogy valami történt vele.

Nemrég töltötte be a tizennyolcat, augusztusban jött ki egy krízisotthonból, ahová néhány hónapra felvették, amíg kiskorú volt, az utcán él, de nem szereti, ha ezt kimondják, vannak szavak, amiket nem hajlandó hallani, ezért vigyázok, mert ha megharagszik, egy szót sem szól többet, csak az ajkát harapdálja, és a földet nézi. Nem szereti a felnőtteket, nem bízik bennük. Sört iszik, rágja a körmét, egy gurulós bőröndöt cibál maga után, abban van az egész élete, azt a cigarettát szívja, amit másoktól kap, vagy ő maga sodor magának, ha tud dohányt venni, lehunyja a szemét, hogy kirekessze a külvilágot. Hol itt alszik, hol ott, egy barátnőnél, akivel az intézetben találkozott, és aki a Porte de Bagnolet-nél lévő Auchan hentesáruosztályán dolgozik, időnként egy vasúti kalauz ad neki szállást, erre-arra dekkol, attól függ, kivel találkozik, ismer egy srácot, akinek sikerült beszereznie egy olyan sátrat, amit a Világ Orvosai használnak, és a szabadban alszik, egyszer-kétszer őt is befogadta, és nem is kért semmit cserébe, No azt mondta, ha elmész a Charenton utcába, a huszonkilences számmal szemben meglátod majd a sátrat, az az ő helye. Amikor nem tudja, hol aludjon, felhívja a szociális

mentőszolgálatot, hogy keressenek neki egy hajléktalanszállót, de tél előtt nem könnyű, mert sok még zárva van.

A Relais d’Auvergne-ben megvan a törzsasztalunk – egy kicsit távolabb a többtől –, megvannak a szokásaink és a csendjeink. No egy pohár sört iszik, vagy kettőt, én kólát kérek, már fejből ismerem a megsárgult falakat, a hámló festéket, a csiszolt üveg falikarokat, a kereteket, benne az ósdi képekkel, a pincér bosszús ábrázatát, ismerem Nót, azt, ahogy ül, félfenéken, ismerem a tétovázásait és a szemérmességét, tudom, mekkora energiát fektet bele, hogy normálisnak tűnjön.

Egymással szemben ülünk, látom az arcán a fáradtságot, olyan, mint egy szürke háló, ami betakarja, beburkolja, talán védelmezi is. Abba is beleegyezett, hogy jegyzeteljek. Eleinte nem mertem kérdéseket feltenni, de most már újra és újra nekilendülök, megkérdézem, mikor, miért, hogyan, nem mindig hagyja magát, de néha megy a dolog, őszintén mesél, a szemét lesüti, a keze az asztal alatt, olykor mosolyog. Mesél a félelemről, a hidegről, a csavargásról. Az erőszakról. Arról, hogyan utazgat oda-vissza ugyanazon a metróvonalon, hogy elüsse az időt, hogyan gubbaszt egy-egy üres csésze mellett a kávéházakban, miközben a pincér vagy négyszer odamegy hozzá, hogy *Óhajt-e még valamit a kisasszony?*, az automata mosodákról, ahol jó meleg van, és nyugodtan ellehet az ember, a könyvtárakról, különösen a Montparnasse könyvtárról, a nappali melegedőkről, az állomásokról, a parkokról.

Mesél erről az életről, az ő életéről, a várakozással telő órákról, az éjszakától való rettegésről.

Este úgy válok el tőle, hogy nem tudom, hol fog aludni, többnyire nem is hajlandó erre válaszolni, olykor hirtelen felpattan, mert nemsokára kapuzárás, és neki még el kell rohanni Párizs másik végébe, hogy beálljon egy sorba, kapjon egy sorszámot vagy szobaszámot, lezuhanyozzon egy mások által összemocskolt fürdőben, és egy hálóteremben megkeresse az ágycsészét, rajta a bolhák és tetvek nyüzsgő takaróval. Néha nem tudja, hová menjen, mert nem sikerült elérnie a szociális mentőszolgálatot, aminek a száma szinte mindig foglalt, vagy mert sehol sincs már hely. Hagyom, hogy elinduljon, bőrdöngye mögötte zötyög az utolsó őszi esték nyirkosságában.

Néha otthagynom egy üres pohár előtt, felállok, visszaülök, húzom az időt, valami vigasztalót próbálok mondani, de nem találok szavakat, képtelen vagyok elindulni, lehorgasztja a fejét, nem szól semmit.

És a csendünk a világ minden tehetetlenségével terhes, olyan a mi csendünk, mint a dolgok eredetéhez, a dolgok igazságához való visszatérés.

NO és ÉN

Lou tizenhárom éves, látszólag mindene van,
szülei, szobája, számítógépe.

Lou intellektuálisan koraérett, két osztállyal előrébb jár, mint
kortársai. Lou álmodozó, nehezebbre esik megszólalni mások előtt,
és a cipőfűzője is mindig lóg.

No tizennyolc éves, senkije és semmije nincs,
csak egy zótyogós kerekas bőröndje.

No bizalmatlan, vad, keserű.

No az utcán él. Hajléktalan.

Lucas tizenkét éves, az osztályban túlkoros, már kétszer bukott.

Lucas vagány, pimasz, szép, minden lány odavan érte.

Lucas egyedül lakik egy ötszobás, fényűző párizsi lakásban.

Három különböző módon magára hagyott fiatal,
akinek a sorsa összekapcsolódik.

Szembeállhat-e három tizenéves a világgal,
a társadalmi realitásokkal?

Vagy minden próbálkozás hiábavaló,
úgyis mindig a könyörtelen valóságé az utolsó szó?

Delphine de Vigan ezért a könyvéért számos elismerésben részesült,
sőt a legrangosabb francia irodalmi kitüntetésre,
a Goncourt-díjra is jelölték.

Kesernyés hangvételű, mégis szívmengető regényét
húsz országban adták ki, és mozifilm is készült belőle.

Egy érzékenyen megírt, mély, igaz történet
a barátságról és egy a sors ellenében végzett nagyszabású kísérletről.

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

szíven üt és elgondolkodtat